

עמוס לביא:

„בכל אחד מאיתנו קיים יצר האונס!“

אחרי „האנס מצמון תל-אביב“, „האנס מרמת-גן“ ו„האנס המנומס“, שוב פוחדות נשות תל-אביב לישון לבדן. או להסתובב בסימטות העיר בלילה. שוב עוסקים הכל בדמות ערטילאית שבוודאי תזכה לשם-תואר שידליק את הדמיון. עד שייתפס חשוד ותחול רגיעה זמנית.

השחקן עמוס לביא עוסק בימים אלה, בהצגה יצרים בגילום דמותו של אנס. המגיע לדירת צעירה והמנסה לאנוס אותה. שאלתי אותו על הרגשתו בגילום התפקיד. דווקא בעיתוי הנוכחי.

נורא קשה לי, אף-על-פי שאני חושב שבכל אחר מאיתנו. עמוק-עמוק, יש יצר של אינוס.

אולי לא אינוס, אבל קיים בנו. הגברים, היצר להכניע את האשה. גם בכל אשה זה קיים — יצר הכניעה. ההצגה מעלה בעצם בעיה שאין לה פיתרון.

● איזו בעיה?

הבעיה היא של מישוהו שראה סרט כחול, או סרט אלים. ורוצה להעתיק למציאות את מה שראה. זה חלק מהטירוף שלנו. אני לא משחק מישוהו שתוקף באימפולס. אלא — כמו האנסים המפורסמים כיום — מישוהו שמתכנן את מעשהו לפרטי-פרטים. אין פיתרון לבעיה הזאת: הנאנסת תמיד נותרת נאנסת והאנס, גם אם יישב שנים בבית-הסוהר — אנס!

● **כל שחקן אמור להודות מעט עם התפקיד שהוא מוגלם. ניתן להודות עם אנס?**

האונס עצמו נמשך שליש מההצגה. אחר-כך הנאנסת כולאת אותי, דוקרת אותי, משפילה אותי.

בכל תפקיד שאגלם אצטרך להבין את הדמות ואפילו להודות

אונס

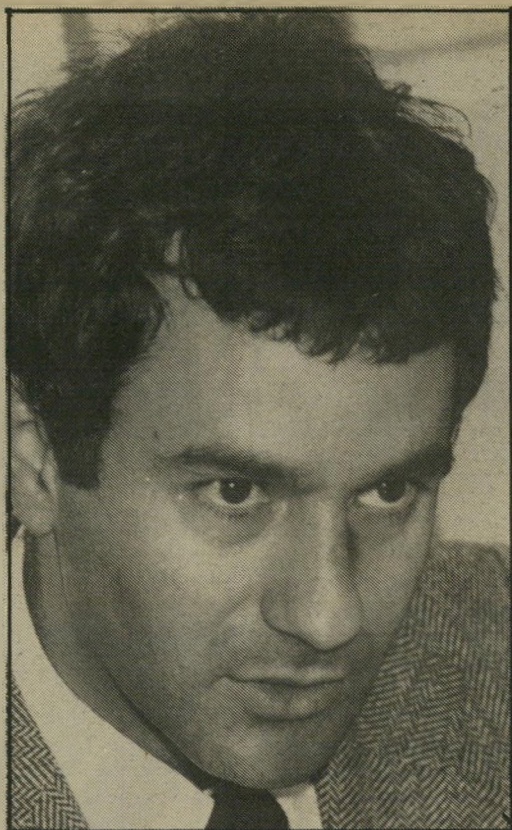
עימה קצת. כבר שיחקתי נרקומן ורוצח. אני שחקן. אני חייב ללחוץ במקומות הנכונים כדי להגיע לתוצאה טובה. אני משתמש הרבה בטכניקה של פנטזיה. כדי לגלם אנס משכנע — אני מפנטז על מישוהו שאני חושק בה במיוחד.

● **לצורך התפקיד שוחחת עם אנסים — או, להבדיל — נאנסות?**

לא! לא דיברתי עם אנסים או נאנסות. הנושא הזה כליך אקטואלי — כל הזמן בחדשות — עד שלא היה צורך בכך. בהצגה, קורה מצב מיוחד: האנס נותר עם הקורבן שלו אחרי הניסיון. זה מצב נדיר, כך שממילא לא יכולתי לשוחח עם הרבה אנשים שחוו את זה במציאות.

● **דווקא מפני שהנושא חם, איך חויש מתגובות הקהל כלפיך?**

אני לא מייודע-ימה חושש מזה. בעצם, בחברה המאצ'ואית שלנו, אני בטוח שהרבה בקהל יהיו לטובתי! (דפנה ברק)

רויד יפתח:

„נראה שהמישטרה נטפלת לשרה אנג'ל!“

שוב דראמה בבית-המישפט. ושוב קשורה בו שרה אנג'ל, המכונה שמוליק. אחרי שזוכתה על-ידי שופטי בית-המישפט העליון מאשמת „הרצח הכפול“, תועמד, ככל הנראה, שוב לדין. הפעם על ניסיון להבריח סמים ביציאה מבית-המישפט.

כאשר התקרבה אליה צעירה, התחבקו השתיים והתנשקו, ושטר אחד טען שראה חבילה זעירה שהועברה בין השתיים. החבילה, טענו, הכילה מנת הירואין.

שאלתי את עורך-דינה, דויד יפתח, אם אין לו תחושה שהמישטרה פשוט נטפלת לשרה אנג'ל.

זו באמת ההרגשה. המישטרה לא נותנת לה מנוחה. הם מביאים כל הזמן כל מיני מידעים סודיים, כביכול, וטוענים שהיא יכולה לעשות משהו. הם לא מפרטים מה. הם תמיד מדברים באופן כללי.

● **לדעתך, גם העניין האחרון היה כפוברק?**

הייתי עד למה שקרה. קפצה עליה פיתאום בחורה. שרה טוענת שאינה מכירה אותה. לא נראה לי שהיא צריכה את הסמים האלה. היא לא משתמשת כסמים.

● **אז מה רוצים ממנה?**

אני לא יודע. ההרגשה שלי היא שהמישטרה מרגישה בכל

פשעים

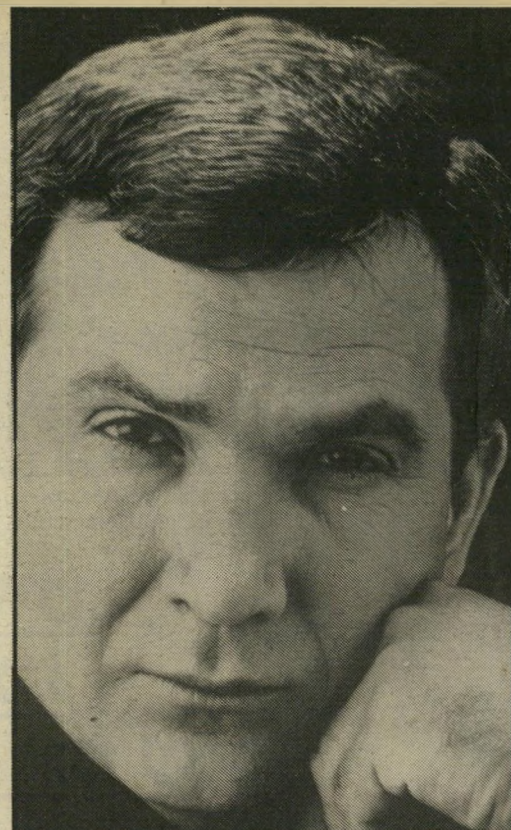
העניין שלה בכישלון. הם שרפו ארבעה ערי-מרדנה, וכסוף היא זוכתה. זה פשוט עלובו צורב למישטרה.

בבית-הסוהר מסווגים אותה בקטגוריה אל"ף. פירוש הדבר שלא נותנים לה כלל לצאת לחופשות. בעוד חודשיים היא צריכה להשתחרר, והמישטרה פשוט חוששת ממנה. תיקי ארביב, שהיתה שותפה שלה בעניין הסמים, נשפטה ליותר זמן ממנה, אבל היא מקבלת חופשות.

גם העירעור שהוגש נגדה הוא מיוחד במינו. זו הפעם הראשונה, אם אינני טועה, שהמרדנה מגישה עירעור על זיכוי. וחוז' מזה, המישטרה מכינה עירעור נוסף. הפעם על קולת העונש שניתן לה בפרשת הסמים: שלוש שנים. זה לא פיר.

● **מה היא טוענת?**

היא טוענת שהמישטרה נטפלת אליה באופן שיטתי. אבל היא לא מוכנה לעשות שום דבר בעניין. הצעתי לה להילחם על עניין החופשות, והיא כל הזמן אומרת „עזוב אותי מזה. אני כבר מחכה לגמור את המאסר ולצאת החוצה!“ (רונית אנטלר)

משה ורבין:

„שכונת-אצילים על שם מי שפחה עיראקית!“

ברמת-השרון עומדת להיבנות עוד שכונה חדשה. שלט גדול מכריז על התוכניות. על השלט כתוב „כאן תיבנה שכונת נווה-אצילים“.

מהר מאוד עשיתי בדיקת-דם, כדי לברר אם יש לי דם כחול. וגם טילפנתי לראש-המועצה של רמת השרון, משה ורבין, כדי לשאול אותו מה עוד אני צריכה כדי לגור בנווה-אצילים ברמת השרון.

שכונות

מה שאת צריכה זה להיוולד למישפחה כבלית. ששמים עצלן. המישפחה הזאת עלתה ארצה, עיברתה את שמה לאציל, וגם קנתה הרבה ארמות ברמת-השרון. עכשיו היא בונה שכונה על הארמות האלה. הם החליטו לקרוא לשכונה בשם המישפחה שלהם.

● **לא ניסיתם לשכנע אותם שיש איזה טעם-לפגם בשם בליכך יומרני?**

כן, ניסינו. אז מה? המועצה נותנת שמות רק לרחובות. השמות של השכונות הם שמות מיסחריים. רסקו קוראת לבתים שהיא בונה „שכונת רסקו“, ורובינשטיין קורא לשכונה על שמו. אז ככה זה גם אצל האצילים.

● **טוב, עכשיו, בשאני מבינה את העניין, זה כבר לא מרגיז אותי, אלא מצחיק.**

טוב מאוד. גם את הילדים של רמת-השרון זה הצחיק. כנראה, כי הם טיפסו גבוה ושינו את האות הראשונה של האצילים. עכשיו כתוב על השלט „כאן תיבנה שכונת חצילים“. (דניאלה שמי)